

ЕВГЕНИЈ МИХАЈЛОВИЧ ЧИРГИН

ШТА ЋЕ МИ СУТРА

* * *

Јуче још живех, а сада умирем –
он вели, у сну трзање га сеца.
Ноћ црне форме ко бригаденфирер,
змијице сјаја преслабог месеца,
он душу тако потчињава златом,
на полуречи грли хад тајније
и пада, као јоргован у блато,
збој свећа за шија и крив је и није.
Мисли: могло је и горе, изјутра,
а зар се може без ње бити горе?
Када светови ко сутинска трупла,
на тихој ватри умисли догоре,
чак је и ружно маштање потребно.
Окренут на бок, уздахну, уз муку.
...Зелени отров док муза, похлепно,
пуши, на сатке. Апсурди дотуку
мозак. Авети стоје глуве, отад,
размешкољене на ногама празним,
ко да чувају самрт од живота,
Страх пренесећи у реду, по казни...
Јуче, снен, белји био си од креде:
мутни филм – она усред јоргована,
над њом подземља нимбус, на смрт сведен,
тек узлазећег осунчаног дана.

* * *

Зима те неће напустити сама.
Снег није вани. У теби се ствара.
Збркани снови, под јорганом – тама,
Није Морена, ал' неко зачара
кревет: изнутра створе се кошмари,
мравцима ватре нападају стих.
Из друге земље дошле су те твари,
безумно бледи лампа, у трен тих.
Тако је, или није баш, друшкане?
Један па други, термити се роје...
Де, склопи очи, још дишеш. Нек сване –
а дочекати јутро – нелако је.
Преспаваш све то. Март, ако не слаже,
с бројчаником је, шкрипав, већ на путу...
„Призор би птица афричких, друг?“ – каже
неко, сав бео, у твојем капуту.

* * *

Шта ће ми сутра, кад испод Селене
буба-јеленак пада ко од спреја,
и Бореј, збуњен, грца кад га прене
јачина звука, три метра од кеја.
Река се бурка, и игра се пеном;
не плаче, али зрак узима нама
стара приказа с играчком-хијеном
што се прикрива сутонским звездама,

онима које једва препознајем.
Трулом завесом облачина виси
над реком: боја тамни је вилајет.
А по штукиној заповести ниси
доспео овде, где шкрипе вратнице
иза којих се у бесмртност вине
ако залуташ с осмехом кривице:
ево границе, ево и царине.

* * *

У каравану облаци утисака: из шале
дотакнеш руком – расплину се пред лицем.
И саблажњен си: угледаћеш обале
где се смеју чак и хоботнице,

тако им је добро. А је ли добро нама?
Августовско јутро низ кап некуд смера...
И са белом гладиолом у саксијама
не спори се сунце, у нимбусу бисера.

* * *

Не питај откуд јесен или ко то
лута ћелама пожутелог лишћа,
дублира хладни слој сени и потом
чита живот из измишљеног писма...
Ево стабла што жели да одлети
у Занзибар и Габон за птицама.
Згусти се јесен – златна смрт нам прети,
барови двери отварају нама:
очију многих самотна већина
кад повије се над флашом сумора,
где „Балентајна” оста тек трећина...
ко може, како, не бити уморан?
Ко биоскопски снимак. Изнад клупа
сја сугестија – ко пас да утону
усред блатишта, где изађе скупа
с библиотеком страха, у сутону.
„Не лутај блатним тресетиштем оним” –
Џејмс Мортимер¹ је писао и мени...
А сада космос тек, то јест аноним
космички и то писмом несвршеним.
Са подмесима у прозору снатре
Хеката², и пас с три главе, из мрака,
док у фосфорној неугаслој ватри
горе, горе сви знаци зодијака.

¹ Џејмс Мортимер – лик из „Баскервилског пса” сер Артура Конана Дојла.

² Хеката – старогрчка богиња ноћи, месечине и магије.

* * *

*Јен-два, ѿри, чейири, ѿейи,
рещи зечий да крене у свейи...
Ф. М.*

Па зашто сам се родио? Да, зашто
сјај сам хватао ручицом до свода,
у огледалу и музици маштом
без патуљака чуду залуд одан.
Одрастао сам. Авионом летех.
Напуштах топли крај и Сахалин.
Да у чизмама Бога месног сретнем:
Бог је бојио свод у бели сплин.
Девојке беже ко осмех и сенке:
одлетале би у сумрачни хол.
Поверовати – ником; нећу, после,
да згрнем у цеп ништа осим бол –
и, ако ишта, тад право приказе
да Серафиму кажем то што тишта:
„Ван међе, али уз рђу зле стазе
живот ми бацну мрве чаробништва.”
Доста је самства, серафиме, мога,
доста шар земни прстом да упирем.
Над мојим логом премало је Бога...
Изађе зечий – поче да умире.

Превео с руског
Владимир Јаљичић